

28/17

POSTANOWIENIE
o odmowie wszczęcia śledztwa

Dnia 23.08.2017 r.

Sabina Urban - Szydłowska Prokurator Prokuratury Rejonowej w Stargardzie po analizie akt głównych sprawy PR 2 Ds. 476.2017 z zawiadomienia Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmazeniom „Prawo do Życia”, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.,

postanowił:

odmówić wszczęcia śledztwa w sprawie:
przekroczenia w dniu 23.02.2017 r. w Szczecinie uprawnień przez funkcjonariusza publicznego, tj. sędziego Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie Wydział V Karny, poprzez wydanie postanowienia o sygn. V Kp 58/17 utrzymującego w mocy zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. PR 2 Ds. 340.2016 nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową Szczecin - Niebuszewo w Szczecinie, czym działano na szkodę interesu publicznego lub prywatnego,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego,

UZASADNIENIE

Do Prokuratury Rejonowej w Stargardzie wpłynęło przekazane przez Prokuraturę Okręgową w Szczecinie zawiadomienie Prezesa Zarządu Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmazeniom „Prawo do Życia” o czynie z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. którego miałby się dopuścić sędzia Rafał Pawliczak w dniu 23.02.2017 roku w sprawie V Kp 58/17 utrzymując w mocy postanowienie Prokuratury Rejonowej Szczecin - Niebuszewo o sygn. PR 2 Ds. 340.2016 z dnia 23.11.2016 roku odmawiającej wszczęcia

śledztwa w przedmiotowej sprawie, a także poświadczając nieprawdę.

W dniu 10.08.2017 r. przyjęto w ramach pomocy prawnej zawiadomienie o przestępstwie od Zbigniewa Gelzok. Do zawiadomienia dołączył kserokopię Wyroku WSA w Szczecinie o sygn. II SA/Sz 1487/16 z dnia 18.05.2017 roku.

Zgromadzony w toku czynności sprawdzających materiał dowodowy nie dał podstaw do wszczęcia śledztwa z uwagi na brak uzasadnionego podejrzenia popełnienia jakiegokolwiek czynu zabronionego.

Zganie z art. 231 § 1 k.k. Funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 działa nieumyślnie i wyrządza istotną szkodę,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 4. Przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli czyn wyczerpuje znamiona czynu zabronionego określonego w art. 228.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego występki określony w art. 231 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc materialnych, znamienych skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym".

Nie ma jednak wątpliwości, że do przypisania czynu z art. 231 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie konkretnego interesu publicznego lub prywatnego, który został narażony na niebezpieczeństwo, oraz związku przyczynowego pomiędzy przekroczeniem uprawnień lub niedopełnieniem obowiązków a narażeniem na niebezpieczeństwo tego interesu.

W orzecnictwie wskazuje się, że przekroczenie uprawnień oznacza, że "podjęte przez sprawcę zachowanie nie wchodziło w zakres jego kompetencji i równocześnie wskazania na

powiązanie formalne i merytoryczne z tymi kompetencjami, a może to z reguły zachodzić tylko w dziedzinie tej działalności służbowej i obejmować tylko te czynności, które mają charakter służbowy i dotyczą osób lub dóbr, w stosunku do których sprawca występuje jako funkcjonariusz publiczny, jednak przekroczenie uprawnień może także polegać na podjęciu działania wprawdzie w ramach kompetencji, lecz niezgodnie z prawnymi warunkami podjętej przez funkcjonariusza publicznego czynności" (wyrok SN z dnia 8 maja 2007 r., IV KK 93/07, LEX nr 265807).

Analiza akt głównych sprawy PR 2 DS. 340.2016 nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową Szczecin - Niebuszewo w Szczecinie, wbrew treści samego zawiadomienia, nie daje podstaw do przyjęcia, iż wskazany w zawiadomieniu Sędzia przekroczył swoje uprawnienia lub nie dopełnił obowiązków, czy też świadomie dopuścił się fałszu intelektualnego. Zawiadamiający też w żaden sposób nie wykazał konkretnego interesu publicznego lub prywatnego, na którego szkodę wydający decyzję Sędzia miałby działać.

Nic nie sprzeciwia się przyjęciu, iż decyzja Sądu w sprawie V Kp 58/17 została wydana w oparciu o zasadę swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 7 k.p.k.

Ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego. Także zawiadamiający, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone jedynie dowody dla niego korzystne. Ta metoda kwestionowania analizę trafności orzeczenia nie może być uznana za skuteczną. Na zawiadamiającym ciąży wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Za oczywiście niewystarczające należy tu także uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się Sąd orzekający występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń Sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Trudno też akceptować i traktować jako poważne zarzuty, sprowadzające się do

prezentowania stanowiska, że każde orzeczenie, które jest niekorzystne z jakichś względów, dla którejś ze stron, zostało wydane w wyniku przekroczenia przez sędziego uprawnień o charakterze przestępczym. Taka metoda jest przez strony stosowana nagminnie, ale nie może ona prowadzić do destrukcji systemu wymiaru sprawiedliwości.

Z powyższych względów należało odmówić wszczęcia postępowania w przedmiotowej sprawie.

Prokurator Prokuratury Rejonowej
Sabina Urban - Szydłowska

Pouczenie:

Na powyższe postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1 kpk, art. 325a kpk oraz art. 465 § 2 kpk):

pokrzywdzonemu(ej),

instytucji wymienionej w art. 305 § 4 kpk,

osobie wymienionej w art. 305 § 4 kpk, jeżeli wskutek przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.

Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności bądź przeprowadzenia wskazanych czynności (art. 330 § 1 kpk). Jeżeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia wyda ponownie postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa - dochodzenia lub o jego umorzeniu. Pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 kpk (tj. prawo do złożenia zażalenia, które zostało uwzględnione przez sąd) może w takim przypadku wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie miesiąca od daty doręczenia zawiadomienia o postanowieniu (art. 330 § 2 kpk, art. 55 § 1 kpk).

Akt oskarżenia powinien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 kpk.

Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 kpk).

Uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w art. 306 § 1 kpk, przysługuje prawo przejrzania akt sprawy (art. 306 § 1b kpk).

W sprawach z oskarżenia prywatnego zażalenie na postanowienie prokuratora o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego rozpoznaje prokurator nadrzędny, jeżeli postanowienie zapadło z uwagi na brak interesu społecznego w ściganiu z urzędu sprawcy (art. 465 § 2a kpk).

Zażalenie na powyższe postanowienie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie.

Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity.

Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2 kpk i art. 460 kpk).